

יוסף מוקיר שבת

שמעו נא מעשה נושן שבגמרא הוא כבר מובא

ומספרים אותו באפן קבוע,

חי לו יהודי אי שם אישה וילדים שבעה

בשם יוסף מוקיר שבת ידוע.

עני ואביון מתחת לכל דמיון

בקתתו העלובה על שפת הים נצבה.

והבקתה הקטנטנה מלכלכת ומזנחת

הוא לא בבוז אפילו לירה,

עבד קשה יומם וליל

על לחם צר הוא מתקיים

והכסף הוא חסדך כל השבוע,

האשה הבנים והבנות

לא היו להם כל תלונות,

בבית, אמנם, אין דבר

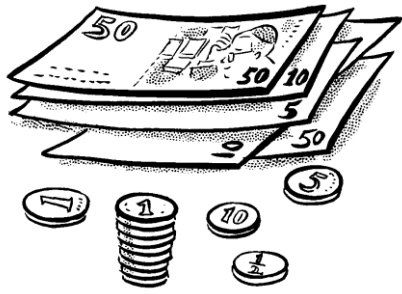
אבל הכל ידעו זה כבר:

שבהגיע יום חמישי

יאמר בשמחה יקירתי,

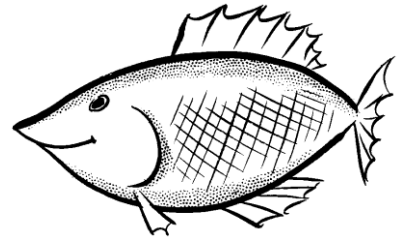
הכיני נא אשתי היקרה

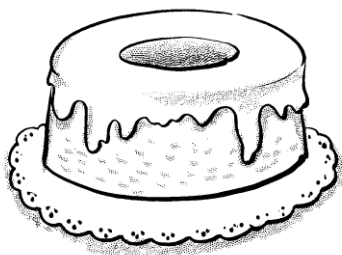
את סלי הקניות מהרה,
הנה פל הכסף בידך
קני פל מה שיעלה בדעתך,

דגים רק מציינים,
גדולים, וטריים ושמינים,
גם יין טוב ובשר

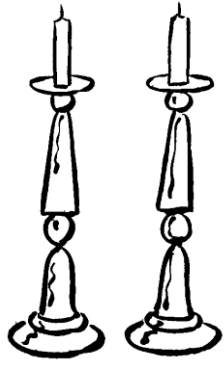
דבר שלא יחסר,
פרות טובים ורעננים
המחירים פל לא משנים.

והאשה יצאה לקנות
וחזרה עמוסה חבילות טעונות,
מיד התחילה בעבודה
וכל הליקה לא ישנה.

ואפתה ובשלה, תבשילים
טעימים עוגה גדולה,
ובשלה ואפתה, לרגע לא
שבתה.

ולשבת הקדושה הביאו אורחים שלושה
הבקתה יפה ומאירה כמו גן עדן מזהירה,

וּבְרֵאשׁ הַשְּׁלַחַן

רַבִּי יוֹסֵף עַל כֶּסֶאֱו מוֹכֵן.

יּוֹשֵׁב כְּמִלְךָ בְּפָנִים מְאִירוֹת

בְּחֵן וּבְרִגְשׁ שֶׁר זְמִירוֹת,

יֵאֲשֶׁת חֵיל מִי יִמְצָא

כְּמוֹ הַשֵּׁשֶׁת אֵין בְּנִמְצָא.

יוֹסֵף מוֹקִיר שֵׁשֶׁת, יוֹסֵף מוֹקִיר

שֵׁשֶׁת...

וְשֵׁם מַעֲבָר לַפֶּנֶה מְסַפֵּר דְּקוֹת רַק הַלִּיכָה

עָמַד אֲרָמוֹן גָּדוֹל וְקֶצֶת זְנוּחַ,

וְסָבִיבוּ הִיְתָה גִנָּה וְגַם גֵּדֵר שֶׁם אֲרֶכָה

וְשַׁעַר שְׂאֵף פֶּעַם אֵינוֹ פְּתוּחַ.

וְהָאָדָם שֶׁשָּׁם יָשָׁב מְלִיוֹנֵר גָּדוֹל נְחֻשָׁב,

וּבְלָבוֹ הָרַע רַק יָדַע לְכָל יְהוּדֵי שְׁנָאָה.

וְצוּרֵר הִיְהוּדִים זָקֵן מִפְּלֶג מְאֹד הָיָה

אוּלַי אֶפִּילוֹ בֶן שְׁמוֹנִים וּפְמָה,

וְאִשְׁתּוֹ עִם יְלָדָיו נָסְעוּ הֶרְחַק בְּאוֹנֵיָה

וְאִישׁ כְּבֵר לֹא יָדַע עַל מָה וְלָמָּה,

וְהוּא הָיָה קִמְצוֹן, לֹא הִבִּיט בְּפָנָי קִבְצוֹן

כִּי לֹא לְבַדּוֹ מִבְּלֵי אֲנָשִׁים לְצַדּוֹ.

עֲבָרָה וְתִקּוּפָה קִצְרָה,
וְהוּא חֲלָה בְּמַחְלָה חֲמוּרָה,
אֶל בֵּיתוֹ הֵבִיא רוּפָא, שְׁגָם בְּכוֹכְבֵּי צוּפָה,
וְכַף הוּא מְנַחֵשׁ כָּל מַה שְׁיִתְרַחֵשׁ.

וְהוּא אָמַר כְּיֹדֵעַ דְּבָר,
שֶׁהֲרֵכּוּשׁ שֶׁהוּא צָבֵר,
אֶת כָּל כְּלוֹ יִירֵשׁ,
רַבִּי יוֹסֵף הַיְהוּדִי הָרֵשׁ.
הַגּוֹי שָׁמַע וְהַחֲוִירוּ פָּנָיו,
אִי, זֶה כָּלֵל לֹא מֵצָא חוֹן בְּעֵינָיו,
הוּא לֹא הִמְתִּין עַד מָחָר,
וְאֵת כָּל רֵכּוּשׁוֹ הִגְדוֹל מָכַר,
וְקָנָה תְּמוּרָתוֹ יְהֵלֹם,
הִגְדוֹל בְּיוֹתֵר מִמָּשׁ חֵלֹם,
וּפְרָם אֶת מִגְבְּעָתוֹ,
וּבִתּוֹכָהּ תִּפְרֹ אֹתוֹ.

וְכַף הַלֵּף חֲסַר הַדָּעַת עָלָה הָרִים יָרַד בְּקַעוֹת, בּוֹרַח
מִחֲבַרַת בְּנֵי אָדָם,
וַיִּמְרָאשׁוּ אֶת הַמְּגַבְּעַת לֹא לְהַסִּיר הַקִּפִּיד מְאֹד,
אֲכֹן אֶתָּה הוּא גַם יָשׁוּ,

בְּדֶרֶךְ הוּא פֶּעַם עֶבֶר
וְהִגִּיעַ לְשִׁפְתֵי נְהָר,
וְהִגָּשָׁר שָׁעָלְיוֹ נְטוּי
הִזָּה עֲבוּרוֹ פְּתוּי.

וּמִמֶּשׁ בְּאוֹתָהּ שְׁנִיָּה כְּשֶׁעַל הִגָּשָׁר הוּא עָלָה,

הַחֲלָה רוּחַ סְעָרָה נִשְׁמַעַת,
גָּשָׁם יַעַף פְּתֹאוֹם נְהִיָּה הָרוּחַ
בְּזַעַם יִלְלָה,

הַעִיפָה מֵרֵאשׁוֹ אֶת הַמְּגִבֵּעַת,

וְהָרוּחַ אוֹתָהּ חֲטָפָה

וְאֵל הַמַּיִם מִיַּד סָחַפָה,

וְהִגּוּי מֵרֹב זַעֲמוֹ

קִפֵּץ אַחֲרֶיהָ בְּעֶצְמוֹ.

וְהִנֵּה הוֹפִיעַ דָּג,

יֹתֵר מִדֵּי הוּא לֹא בְּדַק

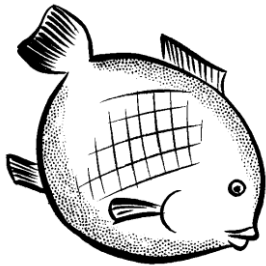
אֶת הַמְּגִבֵּעַת הוּא בָּלַע,

וּמִשָּׁם בְּשִׁחִיָּה עָלָה,

יַחַד עִם עוֹד דְּגָיִם,

הַיֵּשֶׁר אֶל רֶשֶׁת הַדִּיגָיִם.

השַׁבָּת כְּבָר הִתְקַרְבָּה,
כְּשֶׁהִדָּג אֶל הַחוּף הוֹבָא,
הִדְיָגִים מְסִתּוּבְבִים מִחֲפָשִׁים,
אֶדְ שׁוֹם קוֹנָה אֵינָם מוֹצְאִים,
הַחֲלִיטוּ כִּי מוֹצָא אַחֲרוֹן
יוֹסֵף מוֹקִיר שַׁבָּת הוּא הַפְתָּרוֹן.

אוֹמֵר רַבֵּי יוֹסֵף טוֹב אֶבֶל,
לְאִשְׁתִּי אֵין כְּבָר כּוֹחַ, כַּמָּה חֲבָל,
אוֹמְרַת הִיא לֹא נוֹרָא,
יֵשׁ לִי עוֹד קִדְרָה.

אֶת הַבֶּטֶן הִיא פְתִיחָה, וּבְקוֹל גְּדוֹל צְוִיחָה:
יְהֵלֹם יְהֵלֹם הָרִי זֶה מִמָּשׁ חֵלוֹם,
יְהֵלֹם יְהֵלֹם, רַבֵּי יוֹסֵף מֵעֵיף מִבֶּט,
יְהֵלֹם, מִמַּמ.. יְהֵלֹם, אֶבֶל זֶה לֹא כְּמוֹ הַשַּׁבָּת.

אָמַר עַל כֵּן יְהוּדֵי אֶחָד
שֶׁבִסְפוֹר אֵין שׁוֹם חֲדוּשׁ מִיָּחָד,
מָה שֶׁעַל הַשַּׁבָּת מְבַזְבְּזִים
חוֹזֵר בְּתוֹסְפֹת אַחוּזִים.